

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.524 van 27 juni 2002
in de zaak A. 118.280/VII-26.087.**

In zake : de n.v. SMEETS & ZONEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. DE GENDT,
kantoor houdende te BREE,
Bocholterstraat 14

tegen :

het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat M. VANDEPUT,
kantoor houdende te HASSELT,
Leopoldplein 8.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. SMEETS & ZONEN op 18 maart 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw dd. 9 januari 2002, houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing nr. L/2001/0240 van 12 juni 2001 van de afdeling milieu-inspectie, buitendienst Limburg, van de administratie milieu-, natuur-, land- en waterbeheer houdende het opleggen van een dwangmaatregel aan de heer SMEETS, 3990 Peer, Coenenveldweg 4";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 mei 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MOERMAN die, loco advocaat W. DE GENDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat D. VANDECASTEELE die, loco advocaat M. VANDEPUT verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is om de volgende reden :

“Bij lezing van het verzoekschrift strekkende tot schorsing van het bestreden besluit, blijkt dat onder de rubriek ‘middelen’ enkel geargumenteed wordt omtrent een -vermeend- ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Nochtans, en opdat de vordering tot schorsing ontvankelijk zou zijn, is in art. 17 § 3, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaald dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten én middelen dient te bevatten.

(...)

Deze uiteenzetting (van de middelen) is te onderscheiden van de vereiste uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en waartoe verzoekster zich in huidige procedure nochtans beperkt.

Minstens heeft zij zich beperkt tot een eenvoudige verwijzing naar de middelen die werden uiteengezet in het verzoekschrift strekkende tot vernietiging. Hierop kan concludante zich uiteraard niet genoegzaam verdedigen, laat staan dat de Raad van State op die manier in de mogelijkheid verkeert om de ernst van de middelen te beoordelen”;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, tweede lid, van dezelfde gecoördineerde wetten, bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat onder “middel” zoals bedoeld in voornoemde

bepalingen van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden;

Overwegende dat in het verzoekschrift tot schorsing onder “III. De Middelen” wordt uiteengezet wat volgt :

“III. DE MIDDELEN EEN ERNSTIG EN MOEILIJK TE HERSTELLEN NADEEL

Het is evident dat de bestreden beslissing voor verzoekster een moeilijk te herstellen nadeel teweeg brengt.

In eerste instantie wenst verzoekster erop te wijzen dat de door de bevoegde administratie bepaalde dwangmaatregel, het voortbestaan van de activiteiten van verzoekster definitief en onherroepelijk onmogelijk maakt.

Er is derhalve niet alleen sprake van een financieel nadeel en ernstig exploitatieverlies in hoofde van verzoekster, doch tevens zouden ongeveer +/- 40 arbeidsplaatsen met onmiddellijke ingang verloren kunnen gaan, en dit voorzover de bevoegde administratie bijkomende dwangmaatregelen zou nemen en de op 12 juni 2001 opgelegde dwangmaatregel effectief zou laten uitvoeren/naleven.

Aangezien verzoekster wenst op te merken dat zij van oordeel is dat een termijn van 4 maanden te kort is voor de volledige ontmanteling van de activiteiten die zich momenteel op de Coenenhofweg situeren.

Dat hierbij toch nogmaals dient opgemerkt te worden dat verzoekster reeds vanaf 1985 in feite en in rechte eigenaar is van het industrieterrein gelegen te Reppel-Bocholt.

Het feit dat verzoekster niet terecht kan op de industriegronden te Bocholt omwille van de saneringen i.v.m. de arsenicumvervuiling, maakt in hoofde van verzoekster overmacht uit.

De hoofdactiviteit van verzoekster bestaat uit het aankopen en doorverkopen van de tweedehands-, bestel-, en vrachtwagens en autobussen.

Gelet op het feit dat de gevraagde termijnverlenging in het kader van de opgelegde dwangmaatregel door het ministerieel besluit niet kon bekomen worden, komt het voortbestaan van het bedrijf vanzelfsprekend ernstig in het gedrang.

Verzoekster wenst erop te wijzen dat de beslissing van de Minister van Leefmilieu en Landbouw ongetwijfeld onvoldoende gemotiveerd is en er derhalve een goede kans is dat deze beslissing zal vernietigd worden en de opgelegde dwangmaatregel, nl. een saneringstermijn van 4 maanden, hierdoor komt te vervallen.

Verzoekster verwijst daartoe uitdrukkelijk naar de inhoud van het verzoekschrift tot nietigverklaring dat zij heeft ingediend en dit per aangetekende zending met ontvangstbewijs dd. 18/03/2002. (stuk 22)

Het is dan ook voldoende duidelijk dat indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet geschorst wordt, dit een nadeel zal meebrengen dat onherstelbaar zal zijn.

Dat verzoekster de volgende middelen heeft opgeworpen in het verzoekschrift tot nietigverklaring nl. :

- De redelijke termijn - schending van het redelijkheidsbeginsel.
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel - vertrouwensbeginsel - fair play.
- De motiveringsplicht”;

dat met die verwijzing in fine naar de inhoud van het verzoekschrift tot nietigverklaring niet is voldaan aan de vereiste van artikel 17, § 3, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat immers, naar luid van artikel 17, § 3, eerste lid, van voornoemde wetten de vordering tot schorsing wordt ingesteld bij een afzonderlijke akte die geen deel uitmaakt van het verzoekschrift tot nietigverklaring;

Overwegende dat geen middelen voorhanden zijn; dat de exceptie van de verwerende partij kan worden aangenomen en de vordering tot schorsing derhalve als niet ontvankelijk moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig juni tweeduizend en twee, door :

de H.	R. STEVENS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.